

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΗΣ

Της Δεσποινίδος

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΜΙΣΟΦΑΓΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Μιά φορά κι'
έναν καιρό ήταν ένας γέρος
κι' είχε τρία κορίτσια. Κι'

ήταν φτωχός ο γέρος και δεν είχε πᾶν να θρέψῃ τα κορίτσια του.
Πήγαινε λοιπόν στο δουνό και μάζευε χορταράκια και ξιλαράκια, τα πουλούσε κι' έτσι ουντηρίσταν το σπίτι του.

Μιά φορά, έκει πού μάζευε χίρτα, τράβηξε μιά μεγάλη λαζάνα κι'
άνοιξε ή γη κάτω απ' την λαζάνα, και πατάχτηκε από μέσα ένας Α-

ράπτης που ήταν γάρους, τι μὲν θέλεις;

— Τίποτα δεν ούτε θέλω, άφαντη, λέει ο γέρος. Χορταράκια μα-

ζεύσι για νά φάνε τα κορίτσια μου και καθώς γράβηξε μιά λαζάνα

άνοιξε ή γη και μού παρουσιάστηκε ή άφεντα σου.

— Αν είναι έτοι, τότε πας: καλά, λέει ο Αράπης. Πάρε όμως
τώρα από το δαχτυλίδι και δός το για δέρεβωνα στην μικρότερή σου
κόρη. Και μεθαύριο νά μοῦ την φέρεις δω, για την πάρω γυναίκα
μου. Αν δεν το κάνης, θά δες χαλάσσι δους; ...

Πήρε την δέρεβωνα ο γέρος και πήγε σπίτι του, είπε στα κορί-

τσια του τι τού έσυγε κι' έδωσε της μικρότερης το δαχτυλίδι. Τό

έπειτα κελνή στο ρέπι της και την έρχονται Ισα-Ισα. Πέρασαν δυο μέρες

κι' ήρθε η άρα για νά πάγι ο γέρος τη κόρη του στον Αράπη. Ξυ-

πίσταν κι' ξέλαγες δύστυχος, άλλα δύο μπορούσες

νά κάνη και τίποτε, γιατί δεδούται μήν τους χαλάνη

ο Αράπης. Στό τέλος άποφάσισε και τήγη πήγε. Τρέ-

βηγε λοιπόν την λαζάνα και φανερώθηκε μπρός του

ο Αράπης. Μόλις είδε την κοπέλα, φύσκωσε τά

χελήν του και μούγγιρε:

— Καλώς ταν κοκκώνω μου! Καλώς τά μάτια

μου! Έλα κοπέλα μου, και θά δες τί φωτιά πού

θά περάσω μαζί μου! ...

Τή, κατέβασες απ' τήν τρύπα της λαζάνας στά
κατάβαθμα της γης, τήν έμπασε μέσα σ' άλσοςχυσες
άλεις, και πήρε υπέρωρα ένα σακκί φλουριά, άνεβηκε,
τόσως σαδί γέρο και τού είπε:

— Αίντε τώρα γέρο και νά μήν ξαναπατήσης
έδω. Ούτε νά τήν συλλογιστής πειά τήν κόρη σου.
Πέν πάρε είχες δυο μονάχα! ...

— Εργες ο γέρος δ κακομοίρης κι' έμεινε μόνο του
τό κορίτσι με τόν Αράπη στά κατάβαθμα της γης. Ο
Αράπης τήν περιποιόταν, τήν έκανε χίλια χάδια. Η
κοπέλα άμως δύο δέλεπε της κειλάρες του, τόσο

τήν έκαδες κρύσταλλας ήρωτας.

Τήν άλλη μέρη της λέει: ο Αράπης:

— Έγα θά έγω έξατη γιατί έχω δουλειά. Πάρε αινά τά κλειδιά και
άνοιξε όλες της κάμαρες. Μα τούτον τόν καταρράχη νά μήν τόν
άνοιξες γιατί είναι ένεργεια κλεισμένα μέσα και θά ού φένε.

— Καλά, λέει τό κορίτσι.

Τήν φίλησε ο Αράπης με της γειτάνες του κι' έφυγε.

Σαν άμεινε μονάχη ίης ή κοπέλα πήρε τά κλειδιά κι' άνοιξε
όλες της κάμαρες. Τίς γύρισε, τέ ξαναγύρισε και στο τέλος δερβίστηκε
πειά νά γυρίζε και πήγε και κάθησε κοντά στόν καταρράχη έσφυν
άκουσε: κάτι έργηγητά από μέσα.

— Καλά, λέει ή κόρη, τά έργηγητά αιτά δύο μοιάζουν νάνιας έργ-
γητά δερβίσων. Μου φαίνεται σαν νά δογγιάνε άνθρωποι. Γι' ας άνοιξω
νά ίειν τί είνε.

— Ανοίγεις άμεσως και τί νά δη! Γεμάτο τό κατώφλι από κοριά
άνθρωπων πού άπλεγε μέσο στο αίρα τους! Αύτούς τούς έσφυγες ο
Αράπης, κει μάσι και τούς έτρωγε ξωτανανού! ... Μπρός μπρός ήταν
ένα δασιλόπουλο, πού δέν τό είχε πουλάρει στον Αράπης. Ήταν άκοντα
ξωτανά και δογγαγέ.

— Αχ! καμένα μου, λέει ή κοπέλα, πώς έρθητηκες έδω.

— Μάς φέρνεις έδω ή Αράπης και μάς τρώς:
μά έμένα δέν μ' όχιει καλοφάς: άκομά και γι'

αντο δογγάω, λέει τό δασιλόπουλο. Εσύ δημως
τι θέλεις: έδω κι' ράρ μου! ...

— Αχ! Κ' έμεινα, λέει ή κόρη, με πήρε απ'

τόν πατέρα μου ο Αράπης και μ' όχιει γυναί-
κα του Καΐσσουμας δώ και παιδεύουμα! ...

— Δώσε μου κάτι νά δυναμέψω και νά για-
τρευτώ και σάν γίνω καλά σε γιλυτώνω απ' τόν
Αράπης, τής λέει τό δασιλόπουλο.

— Ετρεξε ή κοπέλακ' έσφαξε ξαναπουλί, τώ-
βαλε και τάθρασε, έδγαλε ένα φιλυτάνι ζουμι,
τό πήρε και τού τό έθωσε νά τό πιγή. Τό ήπια
έκανες και δυνάμωσε λιγάκι.

Κάθησαν τότε κάμπισση ώρα και μιλούσαν,
ώπου άκουσαν κι' έρχοταν ή Αράπης. Ε-
κλεισε τότε τόν καταρράχη ή κοπέλλα και
κάθησε στήν δουλειά της. Νά και φτάνει τήν
ίδια στιγμή δ' Αράπης.

— Καλησέρα φώς μεν, καλησέρα φυχή
μου! τής λέγει. Ανοίξεις τής κάμαρες;
— Πώδε... τίς δινοίξει κ' είδε τα ώρατα
πράγματα πούχε μάσα.

— Μπάς κι' άνοιξες και τόν καταρράχη;
— Πά, πά, πά... Φεύρωμε τή θηράπια! ...
Τής πιστεύεις δ' Αράπης κι' ήσυχασε.

— Κ' έτσι γινόταν πειά κάθε μέρα. Οσο ή-
ταν στό σπίτι δ' Αράπης ωπάνε τό δασιλόπουλο:
— Μοι φαίνεται πώς δυνάμωσε κάμπισσος. Εργειας νά φύγουμε;
Και γιά νά μήν τούς προφτάσει δ' Αράπης έσκερμασεν απ' τόν τολ-
χο τήν έντασισθά, πού τήν είχε αυτός και πήγαινε δέσι, τήν κα-
βαλλίκεψαν κι' έργαν σάν δαστράπη Πήγαινε στήν χώρα του δασιλό-
πουλού κι' έκανε στεφανώθηκαν κι' έδησαν ζωή καριάσμαν.

— Σάν γύρισε δ' Αράπης σπίτι του άρχεις νά φωνάζῃ:
— Καλησέρα, κοκκώνα! Καλησέρα καλή μου!. Πού ή κοκκώνα
του δωμάτιο.. Κανείς δεν τούλισε. Γύρισε από δω, γύρισε από κει,
άλλα γυναίκα του δέν ήταν πουθενά. Κοιτάσει τόν καταρράχη,
τόν βλέπει άνοιχτό και τό δασιλόπουλο φευγάτο.

— Αχ! ή ουκίλα, λέσι, φέρε μά το δασιλόπουλο πού έχασα νά
τό φάω δέλος! Άταρέμην νά τούς πάνασσα...

Πάσι νά βρήκη τήν έντασισθά γιά νά τήν καθαλλικέψῃ μά ήταν
παρέ μη κι' αιθή. Αποφάσισε λοιπόν κι' έργαν, μπήκε σ' ένα κα-
ρέδο κι' έπτασε στήν χώρα του δασιλόπουλου.

Πάσι τότε και κάθησε σ' ένα φουράρικο. Εκεί πού καθόταν,
φτάνει δι ψυχογιόδης τού φουράρη φωνάζοντας.

— Άφεντικό! Άφεντικό...

— Τί είνε; ποτάσει δ φουράρης.

— Ή κυρά μου γέννησε σερνικό παιδί.

— Νά γίνω κουμπάρος σου! λέει δ' Αράπης στό
φουράρη.

— Ήθελε έλεπτες νά πάσια γνωριμία γιά νά μάθη γιά
τό δασιλόπουλο. Εδωσαν λοιπόν τά χέρια μή τό φουρά-
νηρη κι' έγιναν κουμπάροι.

Μά μέρα πωτάσει τόν φουράρη δ' Αράπης :

— Τί γίνεται δω, στόν τόπο σας;

— Εί, τό δασιλόπουλο μας ήταν χαρόνιο τόσο κα-
ρό και τώρα ήρθε κι' έφερε μια γυναίκα σάν τά χρή-
ναρά.

— Χρ, τώρα σ' έπιασα, λέσι μέσα του δ' Αράπης.

Και φεύγεις μάσως και πάσι α' ένα χρυσικό.

Και πού καθόταν φτάνει δ ψυχογιόδης τού χρυσικού
φωνάζοντας:

— Άφεντικό, Άφεντικό!

— Τί είνε; ποτάσει δ χρυσικός.

• Ή κυρά μου γέννησε σερνικό!

• Νά γίνω κουμπάρος δέσιας δ' Αράπης
στό χρυσικό. Κι' έγινε κουμπάρος.

Τού έδωσε δ' Αράπης φλουριάς κι' έφτασε τήν κασέλλα. Σάν έγεινε
έστιμη φωνάζει δ' Αράπης νά παιδί και τού λέσι :

— Νά, πάρε αιτή τήν κασέλλα, πηγαίνε νά γυρίζεις κάτω απ' τό
παλάτι και να φωνάζεις: «Πιστώ! Αγίος Μάρκους! ...» Κι' άμα σε
φωνήσους πόσο πουλάς τήν κάτια είκονά δύστην δασ-δασ και φεύγα
άμεσως...

— Καλά, λέσι τό παιδί.

Κλείστηκε δ' Αράπης μέσα στήν κασέλλα και τό παιδί τήν φόρ-
τωσε στόν ώμο του, τήν έφερε κάτω απ' τό παλάτι κι' άρχισε νά
διαλαβή :

— Έχω! Αγίο Μάρκους! Πάρτε φλαγκες είκονες τού Αγίου Μάρκου!..
Τών δικούς σου δασιλόπουλα πού σεβόταν πολύ τόν Αγίο Μάρκο,

και δηγήσεις στό παραθύρο. Είδε τήν δάσκηρην κασέλλα μή τό είκονε-
σμα μπροστά και τής άρεσε. Τρέχει στό δασιλόπουλο και τού λέσι;

— Αχ! καμένα μου, πουλούν έναν ώρατο Αγίο-Μάρκο. Ήδοσ
θέλεις νά τόν πάρω γιά νά τόν έχω στό είκο-
νοτάσιο...

— Πάρτε τον, τής λέσι τό δασιλόπουλο.

Βγήκε ή δασιλόπουλά στό παράθυρο και
ρωτήσει:

— Πόσο ή κασέλλα μή τόν Αγίο Μάρκο;

— Χίλια φλουριά, λέσι τό παιδί.

— Φέρουν άπανω, λέσι ή δασιλόπουλα.

Τήν πήγαινε τό παιδί έπανω και τόν έθαλε στήν

κάμαρα τής δασιλόπουλας. Ήδηρε έντερα τά

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΠΕΝΙΑ

Ο διάσημος ζωγράφος Δασής Τενίκης είχε πάει κάποτε σε μια έξοχη, πέραν των μαζί του και τα «σύνεργα της τέχνης του φυσικά για να ζωγραφίσῃ μερικούς πίνακας έκανε τον φυσικού.

Το μεσημέρι, πέραν τελείωσε την έργασία του, κατέκοπτος καθώς ήταν έπιγεια σε πάνδοχελο και έγενε μάτιασε. «Όταν ήρθε ή δρα δύμως της πληρωμής, άντελήθη διότι είχε λησμονήσει να πάρῃ μαζί την χρηματα. Χωρίς τον χαρό τόσο καρό, άνοιξε το κουτί με τις μπογιές του, πήρε δύνα κομμάτι χαρτί κι' έγινε πινέλλο, και μὲ δυό-τοις πινελλιές, ζωγράφισε δύναν η ίδια πού περνούσε κείνη την ώρα από τον δρόμο.

«Ενας Αγγλος φιλότεχνος πού διέτη σε πάνηση στο γειτονικό του τραπέζι, μόλις είδε τό σκήνο, ήτησε να τό άγοράση μάστιχα.

Ο Τενίκης διέχει, πήρε τα χρήματα προσκόλεσε τόν ζητιανό στο τραπέζι του, τού διέκανε τό γεύμα, και πρός κατάπληξιν τού διαγάθου πανδοχέως πού είχε παρακολουθήσει δηλη τή σκηνή, πλήρωσε κατόπιν μεγαλοπρεπέστατα και σηκώθηκε κι' έφυγε.

***

Ο Γκάριγκ και δι Χόγκαρθ.

Ο μέγας ζωγράφος Χόγκαρθ, επιτυμούσε να κάμη τό σκίτσο τού δύλου του ποιητού Φίλντιγγ, για να τό δημοσιεύση στό έξωφύλλο τών «Απάντων του». Ο Φίλντιγγ δημος είχε πεθάνει χωρίς ν' άφησε καμμάτια είλοντα του.

Ο περιόριμος ήθοποιός Γκάριγκ, πληροφορηθείς τήν έπιθυμία τού ζωγράφου παρουσιάσθηκεν μιά μέρα προστά του, έτσι μακριγιασμένος με τέτοιες γκριμάτες στό πρόσωπο και μὲ τέτοιες κινήσεις και έστι ντυμένος πού ήταν δ' ίδιος δ' Φίλντιγγ.

Η δημούρης αυτή ή τόσον τελεία, έκαμε τόν Χόγκαρθ να τό χάσει... Λίγοι έλειψαν να λιποθυμήση. Μόλις δύμως είλε τόν ζωγράφισε μάστιχας τό προτρόπιο τού φίλου του, πέραν τού διάστημο ήθοποιού.

Κι' δταν τό προτρόπιο έδημοσιεύθη, δλοι τό εύρηκαν καταπληκτικά πετυχημένο....

λεφτά κ' έφυγε τρεχάλα.

«Βρέμει ή διασπούστα μόνη στήν κάμαρα κι' έπεσε στά γόνατα και προσκύνασε τόν «Άγιο Μάρκο κι' δλεγει:

— Σ' εύχαριστώ, «Άγιο Μάρκο πού μ' έγινετωσες διότι τού δρωμάρα πά τά χέρια, σ' εύχαριστώ!...

Τάκουσε αδέα δάπ' τήν κασέλλα δ' Αράπης και δέν μπόρεσε να κρατηθῆ. «Άρχισε να τρίζει τά δόντια του πού ήταν δύνας ψόδος για τόν άκονδ. «Άκουσε ή διασιλοπούλα τό τρίξιμο, κοιτάζει και τι νά ιδη; Τοι' Αράπη νά τρίζει τά δόντια του και νά στριφογυρίζει τά μάτια του άγρια-άγρια!...

Τόν γνώρισε μάστιχας κι' διότι τόν φέρει τής έβαλε μιά φωνή κι' έπεσε ξερή!

«Επρέξαν μάστιχας και τήν σήκωσαν και πήγαν να τήν συνεφέρουν. Σάν τήν συνέφεραν, τούς λέει:

— Πηγαίνετε με σ' άλλη κάμαρη και φέρτε τόν παπά γιατί πεθαίνω!

Τήν πηγαίνει σ' άλλη κάμαρας κ' έφερεν μάστιχας δύναν παπά. Μόλις ήρθε, σηκωθήσκε ή διασπούστα απ' τό κρεβάτι και τού λέει:

— Παπά μου, έγω δέν έχω τίποτε. Τό και τό μού συμβαίνει...

— Και τού διηγήθησε τήν Ιστορία...

— Πού, σ' τώρα δ' Αράπης; ρωταί τό παπάς.

— Μάςτιχας τήν κασέλλα λέει ή διασιλοπούλα.

— «Βηνοία σου, τής άποκρινέται δ παπάς, έγω θά τόν διερχώσω.

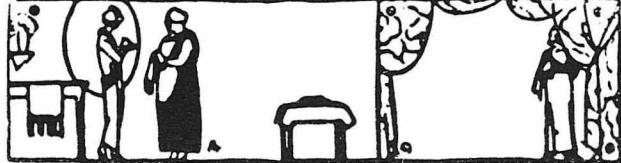
Βγήκε λοιπον έξω και πρόσταξε να δάλουν μάστιχας στή φωτιά δλα τά αιθερικά, τίς μασιές, τίς τανάλιες και τά καρφιά πού δρίσκονταν στό πατάτι.

Και σάν τά έβαλε κι' έκαψαν καλά-καλά άρπαξε μιά μασιά και τήν χάνει στό μάτι τού Άραπη.

— Τοίρρε! έκανε τό μάτι τοις αιτούστας φριγτά.

«Έσκουσε δ' Αράπης, ούριαται, φριαζε με δ παπάς πρόστασε και τοιχωσε τή μασιά και σ' άλλο μάτι. Και σάν τεν τυφλώσαν για καλά τόν άλυσοδεσμόν και τόν ρίζες στά σίσερα και τόν κάμαρας λιανά κομμάτια... «Έτοις γλύτωσε ή διασιλοπούλα... από δαύτον κ' έγινε μάστιχας με τό διασιλόπουλο...»

Γεωργία Ταρσεύλη

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Τό Εύγγελο τής Σαμαρείτιδος. Γιατί δ' Χριστός μετά τήν 'Ανάστασί του παρευσάστηκε σε γυναίκες. Ή εύγενεια τών άνδρεών. «Η σκληρότητα τών γυναικών, κτλ. κτλ.

Κάποιος ιεροχήροντας, μιλώντας από τού δημόσιο για τό εναγγέλιο τού Τάπαχα, είπε:

— Μήν παραενευθήτε, διδαλτοί μου, έπειτη βαστάει τόσο πολύ τό εναγγέλιο αυτό. Λάβετε όπ' άψιν σας διτί σας μιλεῖ μιά γυναίκα!...

***

Κάποιος άλλος πάλι, κηρύττετοντας τόν λόγο τού Θεού τήν ήμερη τού Πάπα, είπε μεταξύ διλών, διτί διταν δ' Ίησοῦς άναστηθη ποτοπαρουσιάσθηκε σε γυναίκες έπιτηδες για νά... διαδιοθῇ γρηγορώτερα ή είλησα τής άναστασέως του!..

***

Κατά τόν μπαίνωνα, ένας Ιταλός έγραψε ένα βιβλίο διά τού δημόσιου πλειδείνυνε διτί ή γυναίκες δέν έχουν ψυχή και διτί, συνεπώς, δέν άνησυνε είς τό καθαυτό δινθρώπινο γένος άλλ' διτί αποτελούνται είς τόν είδος έξωφύσιο, μεταξύ διατηρούνται για τόν γάλωσσα.

Τό βιβλίο κυκλοφόρησε στήν άρχη γραμμένο σε λατινική γλώσσα. Κατόπιν διμως δ' συγγραφεύτης τού τό έξεδωκε και Ιταλιά, διπάτη διηγορεύεται διατηρούνται για τόν Ιερά Εξέταση γιατί δ' συγγραφεύτης του, για νά υπό την προσέξη τό δέμα του, άνεφερε ένα σωρό δητά και άποφέγματα τών Γραφών.

Τό νότιμο μολαταρά είνε διτί ήπιηζαν πολλοί, μεταξύ τών δημόσιων και γυναίκες πού πίστευαν τήν θεωρία τού Ιταλού σοφού.

***

Σχετικώς με τήν εύγενεια τών παλαιών διριπτοκρατών, διηγούνται τό διέξις άνεκθοτο :

«Ο Στρατάρχης τής Γαλλίας Μπουνκάλ υπασπιστής τού Βασιλέως Κορδολόν τού δύο καθύς δικαίωσε μιά μέρα τόν συνηθισμένο του περίπατο με τ' άλογο, συνάντησε στό δρόμο του κοινές γυναίκες σεμνότατα διμως τέλος, συνέφερεν την άποινες τόν διατρέπησαν. Ο στρατάρχης έσπευσεν άμεσως νά τούς άνταποδόθη τόν καιρετισμό. Ο φίλος του τότε ντέ Κολλινό δι δοποίος τόν συνώδευε, στάθηκε και τού είπε:

— Ξέρετε, έξωχάτατε, τί είδους γυναίκες ήσαν αιθές πού χαρητήσατε προηγουμένως;...

— Οχι, άπηγνησεν σ' στρατάρχης.

— Ήσαν δύο κοινές γυναίκες...

— Δέν τό έγγωρήζα... Προτιμώ δύμως φίλε μου, νά χαιρετήσω δυό γυναίκες τού δρόμου πορά νά έληφθη δίς άγενης μή άνταποδίνοντας τόν καιρετισμό σε δύο κυρίες...

***

Ίδιον τώρα κι' ένα απόπασμα από τό «Ημερολόγιο» τού Κολλινό διόπιο ή σκληρότητας τών γυναικών :

«...Κατά τή διάσκεψη τών βισαντιστηρίων στά δόπια οπέλη ήπιη ημέρη πουν θανατωθή δ' άποπειραθείς να δολοφονήση τόν βισιλέα τής Γαλλίας Λουδοβίκο Ιδο Νταμέν, κομμάτι άπο τίς γυναίκες πού παρακολουθούσαν τό μαρτυρίο του δέν έδειξαν τήν παραμικρή συγκίνησην.

Ο Νταμέν, ως γυναστόν, είχε καταδικισθεί για διαπράτηση την παραστάση. Πρός τό δέδειταν τά χέρια του και τά πόδια του σε τέσσερα άλογα τά δόπιαν οι δημοι έβινταν νά τρέξουν πρός τέσσερες δινηθετούσες. Το μαρτυρίο αυτό τού δυστυχισμένου Νταμέν διηρέωσε δύο ώρες άκριβως. «Η πιο ώρατες και κομψές παιδιάνες, είχαν φροντίσει τόν πατέρα του θά ελύμβανε χωραν ή ειτελειώτες, για νά μη χάσουν καμμάτι λεπτομέρεια τού απολαυτηρού και ουδεμίτεροι. Και πράγματι ένα οι περισσότεροι διέρες

πού τίς συνώδευαν άναγκασθήκαν νά μπούν μεσο στά διαλέτα του για νά μη βλέπουν τό φρικιαστικό θεαμα, πολλοί δέ από αύτους λιποθύμησαν, αύτες, παρέμεναν άπαθες και άσυγχινης τό στή θέση τούς δι: την τελευταία στιγμή.

Διηγούνται μάλιστα διτί ή νεαρά κυρια Πειντώρ, μιά απ' τίς ωραιότερες παιδιέανες, βλέποντας τό κόπο πού κατέβαλαν τά αλογα για νά διαμελίσουν τόν κατάδικο, έφωνάξε με οικτό :
— Τά...κακόμοιρα τά άλογα !

Πορακιούσθετε τό νέο μας μυθιστέρημα

“Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ”

που άρχισε στό φυλλό αυτό.

Είνε άπο τά ωραιότερα ίπποτικά μυθιστορήματα, γεμάτα μυστήρια, γοητείαν, περιπτετείας.

Τό μυθιστόρημα ήτης φρίκης και τού τρόμου

“ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,”

προσεχέστατα, εις άντικατάστασιν τής «Γυναίκας πού πρόδωσε».